

KLECANDA – OBLÍBENÁ CHATA NEJEN VĚTRUŠICKÝCH REKREANTŮ

Za více než 20 let, co žiji ve Větrušicích, jsem slyšela mnoho sousedů či kamarádů nostalgicky vyprávět o chatě Klecanda v Krkonoších. Všichni si uchovali jen samé krásné vzpomínky. Proto poprosila jsem paní Srbovou, aby zavzpomínala a našla staré fotografie.....

Paní Srbová z Větrušic vzpomíná na chatu Klecandu takto:

„Penzion Klecanda leží v Krkonoších, v lokalitě Hřiběcí boudy ve Strážném u Vrchlabí. Dům původně patřil léta rodině Kybínových, od kterých jej koupilo JZD Klecany (od roku 1995 se sídlem ve Větrušicích) pro rekreaci svých členů v roce 1962.

Po malých úpravách se ihned začaly používat obytné místnosti, které se osadily palandami, skříněmi a kamny. Najednou zde mohlo přespávat asi 30 lidí. Z chléva v přízemí byly vytvořeny sociálky. K mytí sloužilo plechové koryto se třemi kohoutky a WC, zvláště pro pány a dámy. Na pokoji měli rekreanti připraveno v kamnech na zatopení. O teplo se během pobytu staral každý sám a při odjezdu byla povinnost připravit na zatopení pro dalšího. Na chatě bydlela správcová, paní Parihusová, kterou vystřídala paní Kleplová. Vydávaly povlečení a uklízely společné prostory. Na jídlo, tj. snídaně, obědy a večeře se chodilo do sousední Hřiběcí boudy, která patřila ČSD Praha.

Fotografie: jeden z lyžařských kurzů pro děti a vnuky zaměstnanců JZD Klecany ***Větrušické Družstvo pořídilo autobus, takže zájemce o rekreaci na místo i dopravilo. O rekreaci byl stále větší zájem, takže proběhla rekonstrukce půdy na další pokoje a sociálky a jevila se nutnost sehnat stále správce, kteří by i vařili. V přízemí byla pořízena kuchyně, zavedeno ústřední topení a v roce 1972 byli přijati manželé Eliška a Jaroslav Dvořákoví, kteří zde působili až do roku 1990. Od***

jejich nástupu začaly pravidelné týdenní turnusy ve snaze o celoroční obsazování byla navázána spolupráce s ÚJ Řež a pražskými školami, které zde pořádaly školy v přírodě. U chaty se podařilo postavit kratší lyžařský vlek, který byl hojně využíván. Rekreace stála 238 Kč/týden; doprava 30 Kč a vlek pro rekreanty 10 Kč/den. Pro zkvalitnění rekreace se přikročilo k další přístavbě, rekonstrukci topení, vleku a výstavbě biologického septiku. Rekonstrukce byla dokončena v roce 1982 a kapacita lůžek se zvětšila na počet 42. V roce 1966 byla započata hezká tradice pořádání lyžařských výcviků o jarních prázdninách pro děti a vnuky členů družstva. Zprvu je vedli manželé Hodanovi z Řeže, později manželé Večerníkovi z Větrušic. Pobyty si získaly velkou oblibu a absolvovaly je desítky dětí. Myslím, že všichni rádi vzpomínají. Po roce 1989 zčásti opadl zájem o rekreaci ve Strážném kvůli dalším, dříve nedostupným, nabídkám. Družstvo se rozhodlo dát chatu do pronájmu a začalo hledat zájemce. V roce 1990 výběr padl na Luboše Omelku a Věru Fialovou, kteří nabízeli nejlepší podmínky. Okamžitě se ukázalo, že to byl výběr velmi dobrý – ve prospěch chaty i družstva. Změny k lepšímu byly vidět uvnitř i venku. V roce 1993 se družstvo dostalo do druhotné platební neschopnosti a bylo nuceno Klecandu prodat stávajícím nájemcům Omelkovým. Noví majitelé ochotně nabídli rekreantům z JZD Klecany 50% slevu na rekreaci.

Manželé Omelkovi vytvořili z Klecandy útulný penzionek, který nabízel příjemný pobyt s výbornou kuchyní. Omelkovi chovali na přilehlých polích ovečky, kozy a koně, což milovaly nejenom děti. Místo bylo kouzelné, umístěné uprostřed krkonošských lesů. Byl to také výborný výchozí bod pro pěší výlety: na Výrovku, Luční Boudu a Sněžku, nebo přes Pláně do Špindlerova mlýna, na Labskou boudu, k pramenům Labe nebo na Husí boudy, Tetřeví boudy a do Pece pod Sněžkou.“

Vyprávění paní Srbové mě nadchlo a chtěla jsem Klecandu navštívit osobně. Ale znáte to, nebyl čas. Letos se to konečně povedlo a s manželem Mirkem jsme naplánovali výlet na Klecandu. Když jsem manželům Omelkovým volala, dozvěděla jsem se, že na Klecandě končí a koncem října ji prodávají. Velmi ochotně nám ale nabídli, že na Klecandu můžeme přijet a, i když Klecandu již vyklízejí, rádi nám vše ukážou.

Jak slíbili, tak udělali. Klecandou nás provedli, vše nám ukázali a velmi poutavě vyprávěli mnoho zážitků, které na Klecandě zažili, mj. i s větrušickými rekreanty, na které pěli velkou chválu. Z jejich povídání bylo zřejmé, že 25 let na Klecandě bylo náročných, ale krásných. Omelkovi museli zastat desatero profesí, pracovali téměř nonstop – prováděli stavební úpravy, uklízeli, vařili, postavili a provozovali nový lyžařský vlek, chovali ovce, kozy a koně, prvních asi 18 let provozovali i restauraci pro kolemjdoucí turisty. Pochvalovali si řemeslný um truhlářů z JZD, kteří vyrobili stoly a židle do společenské místnosti. Mohli jsme si ověřit, že tento nábytek je kvalitní a bytelný i nyní, po těch mnoha letech (viz foto níže). Upozornili nás i na dřevěnou skříň, které dlouhá léta stojí za barem a také ji zhotovili tito truhláři. V této skříni byly mj. i skladky pro děti, takže často děti stávaly u této prosklené skříně a doufaly, že rodiče podlehnou a koupí jim nějakou dobrotu. Bylo vidět, že Klecanda je pro Omelkovi srdcová záležitost a velmi je trápí, že ji musí prodat. Nicméně zdraví pana Omelky, úřady a nemožnost najít spolehlivý personál je donutilo k tomuto velkému kroku. Ale jejich optimistická povaha a pozitivní přístup k životu jim pomohl, aby tento velký krok zvládli a již mají hodně plánů do budoucna – konečně si zrekonstruují

domek ve Vrchlábí, pojedou na dovolenou a budou si užívat života. Jejich elán napovídá, že nebudou ležet na gauči u televize. Přejeme jim do budoucna hodně zdraví a pohody.

Eva Jarošová, Větrušice, říjen 2018

Vzkaz, kteří manželé Omelkovi napsali na webové stránky Klecandy....

Skončili jsme – jasná zpráva

27 let na naší Klecandě uteklo jako voda. Všem, kterým se u nás líbilo a mají nás rádi, z celého srdce děkujeme. Věra a Luboš Omelkovi